

Manžel Evy Meislové, Jiří, S Její Matkou Štěpánkou Böhmovou

Tato fotka byla pořízena v Táboře v můj svatební den v roce 1946. Je na ní moje maminka Štěpánka Böhmová a můj manžel Jiří Meisl, jak vstupují do obřadní síně.

V dubnu 1946 jsme měli dvojitou svatbu: já s Jirkou a Richard s Martou, která byla Židovka a za holokaustu přišla o manžela. Svatba se konala na den rok poté, kdy mě osvobodili. Neuvědomila

jsem si to, dokud jsem nedostala telegram s blahopřáním od svých někdejších spoluvězeňkyň.

Pak jsme bydleli v jednom domě s Richardem, jeho ženou a jejich dvěma dcerami. Jiří s Richardem se rozhodli obnovit po válce velkoobchod s cukrovinkami po rodičích. Neměli jsme moc peněz, ale Orion, továrna na cukrovinky, jim dala úvěr na zboží na jméno jejich otce, takže jsme začali. Já jsem byla s nimi zaměstnaná, maminka byla doma a vařila nám a hospodařila. Prodávali jsme tehdy zboží malým obchodníkům. Měli jsme Tatrovku auto a závozníka. Docela jsme prosperovali, ale nadřeli jsme se tam tedy dost. Musela jsem být v obchodě nebo kanceláři celý den. Když nám ho komunisti v roce 1948 znárodnili, byla jsem vlastně ráda, že jsem se ho zbavila.

Po roce 1948 pracoval manžel v rozdělovně textilu, a protože byl pilný a pracovitý, postupně se vypracoval a byl v Budějovicích v celkem vysokém postavení. Jenže některým komunistům to nešlo pod nos a v průběhu akce 77 000 lidí do výroby ho vyhodili, a tak musel začít od začátku. V Táboře byla továrna na silonová vlákna, a tak se tam ještě s jedním známým přihlásil. Začínal jako spřadač, dělalo se tam nepřetržitě, soboty, neděle. Nakonec se vypracoval, ale opět mu řekli, že jako bývalý živnostník nemůže dělat víc než mistra. Jirka řekl řediteli: "Soudruhu řediteli, plánovače výroby dělat nemůžu, ale mistra, kde můžu ovlivnit stovky lidí, to dělat můžu?" Tak dělal mistra, ale pomaloučku se zase vypracoval, až nakonec skončil ve skutečně dobrém postavení, kde byl až do penze v roce 1981.